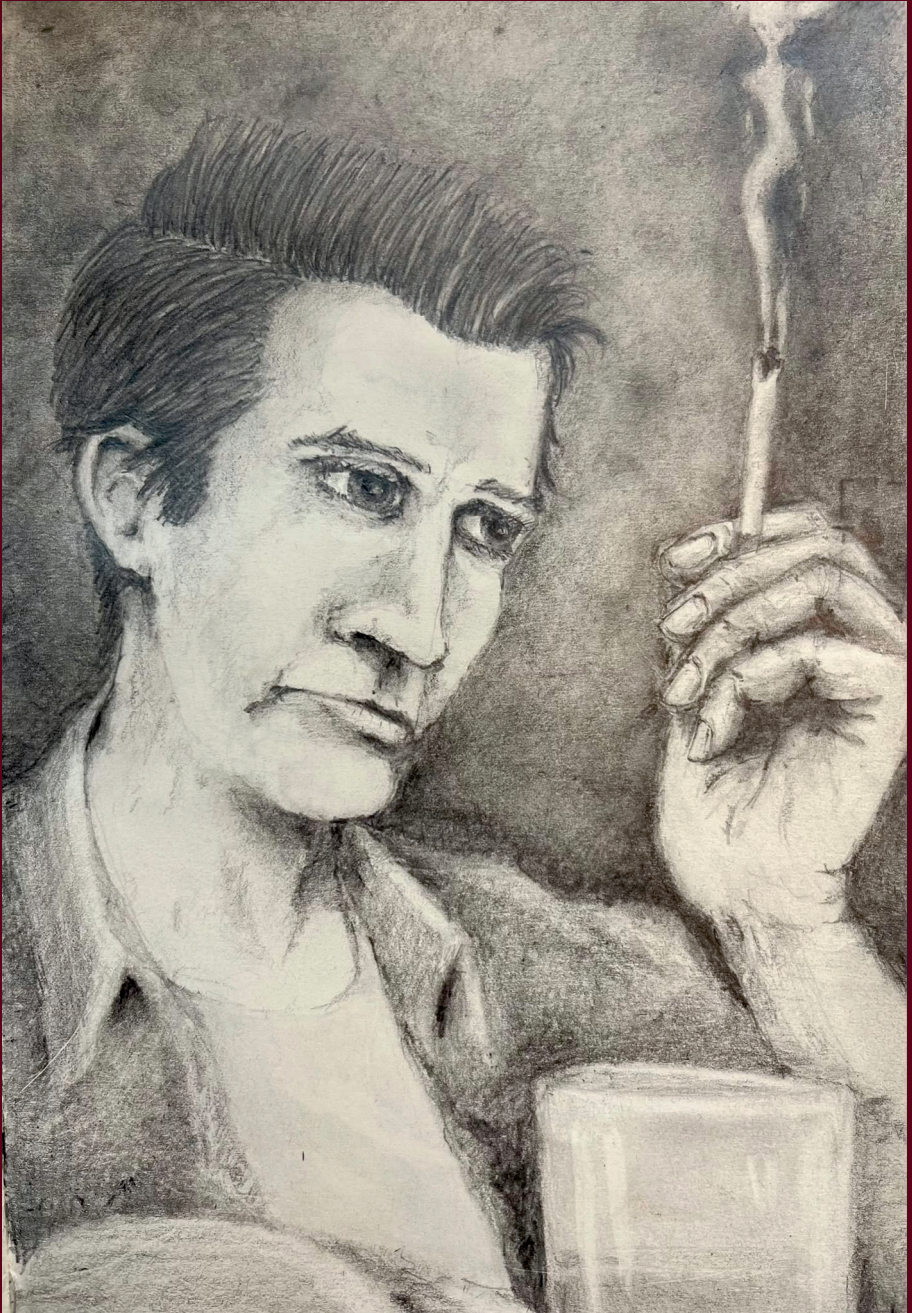

Paavo Lohiniva

Kaiho Kullervo II

Valon vastaisku

Kaiho Kullervo II

- Valon vastaisku

Paavo Lohiniva

Kaiho Kullervo II

Valon vastaisku

Nimikkeen automaattinen analysointi tietojen, erityisesti mallien, trendien ja korrelaatioiden, saamiseksi tekijänoikeuslain 13b § ("tekstin- ja tiedonlouhinta") mukaisesti on kielletty.

© 2026 Paavo Lohiniva

Kannen suunnittelu: Eemeli Grönholm

Kustantaja: BoD · Books on Demand, Mannerheimintie 12 B, 00100 Helsinki,
bod@bod.fi

Valmistaja: Libri Plureos GmbH, Friedensallee 273, 22763 Hampuri, Saksa

ISBN: 978-952-80-5419-1

Tämä toinen runokirjani sisältää seuraavat 80 runoa, jotka kelpuutin. Tällä kertaa jouduin hylkäämään runoja paljon enemmän, kuin ensimmäisen kirjan kohdalla. Se johtuu osittain siitä, että niitä on syntynytkin enemmän ja nopeammin, niin sinne on mahtunut sakkaa sekaan, mutta myös siksi, että minulla oli yhdessä vaiheessa, selvästi ajanjakso jolloin ei vaan syntynyt, omasta mielestä, hyviä runoja. Lopputulos on joka tapauksessa vähän valoisampi, kuin ensimmäinen kirja ja siitä alanimi, Valon vastaisku.

Kirja on omistettu Eeva-Maria Turuselle. Ilman häntä tätä kirjaa ei olisi.

Kerrotaan meidät toisin

Kuulemma nuoruus menee nuorissa hukkaan.
En haluaisi kehua, enkä kerskua.
Mutta minussa se vasta menikin.
Viikonloput aina remusin. Tulevaisuuden menetin.

Vuodet vierii, aina tuli uusivuosi.
Aurinko elämässäni laskenut jo aikoinaan.
Kuten rakkautemme painui horisontin taa.
Tahtoisin siitä kauniin runon kirjoittaa.

Mainita täysikuun ja tähdet taivaalta.
Miten ilta tuli pimeys sylissään.
Maalata tarinan, jossa toisin kävisi.
Jossa joskus vielä totta olla voit.

Jossa puret huultasi, näytät kieltäsi ja hymyilet.
Jossa meillä on ryppyjen sijaan ryppyjä rakkaudessa.
Eikä viinipullomme ole koskaan tyhjä kuin minä.
Voisin kirjoittaa, että ilveksetkin vain näyttävät yksinäisiltä.

Kylmä talvi, tyhjä minä

On niin hemmetin kylmä.
Kusi jäätyneenä rakkoon seison.
Pohtien miten hauras olen?
Hyväksyn, onnellisuus on väistyvä.

Minne katsonkin, näen vain pahuutta.
Jos jumala loi meidät kuvakseen.
Niin mitä se kertoo hänestä?
Maailma täynnä katkeruutta ja pahoinvointia.

Minä ainakin, on sydämeni kova paikka.
Kuin vankila tuhoon tuomituille tunteilleni.
Voisinko saada tämän kärsimykseni kotipakettiin?
Tulisella kastikkeella ja ilman sipulia.

Silmistäni näkyy tyhjyys sisälläni.
Eikä mitään niiden takana.
Miten vitussa voin rakastua sinuun aina uudelleen?
Hengitän väristen, tietäen etten tapaa toista kaltaistasi.

Hauras ja syttyvä

Korkealta voi nähdä kauas.
Vain läheltä kuulla kuiskauksen.
Kuiskaus on kuin tuulenhenkäys.
Poskeni ovat puhetta pullollaan.
Tahtoisin koristella sanat kauniiksi.
Ja päästää ne valloilleen.

Kuparin arvo on nousussa.
En ymmärrä siitä mitään.
Ymmärrän vain sinun arvosi.
Olet seitsemän oikein lotossa.

Tunnen itseni hauraaksi ja
syttyväksi.
Olin elämää täynnä oleva kukkasi.
Kaadoit ainoastaan kerran vettä
maljakkoon.
Ja jätit minut sitten kuihtumaan.
Miksi elämän suuria iloja
annostellaan pipetillä?

Mieli musta kuin yö.
Murhe pidempi kuin päivä.
Hiljaisuus 812 kilometriä.
Toivo -17, tuntuu kuin -32.

Sielu täynnä väärentämätöntä
tuskaa.
Raha hallitsee maailmaa.
mutta sinä hallitset minua.

Minä olen arjessa mystikko ja
juhlassa jotain muuta.

Sinä olet kokin erikoinen,
jälkiruoka listan ulkopuolelta.
Olet muikkuverkko,
johon sotkeuduttuani en pääse irti.
En tämän lämpenevän maailman
loppuun mennessä.

Rinnassani tyhjä aukko.
Sydämeni on jääkaapissa.
Piilossa vanhassa ketsuppipullossa.
Avatun maitopurkin takana.

Auraamaton on minun tieni.
Kartoittamaton polku metsän
keskellä.
Radio kohisee, telkkarissa sataa
lunta.
En tajua tämän päivän tekstiä.

Aurinko tyytyy kääntämään
kylkeään.
Missään ei ole mitään mieltä.
Ihmiset puhuvat ihan outoja.
Elämä on kuin juoksuhiekkaa.

Pimeys on jo huputtanut minut.
Tuusulan kokoinen tunne-elämä
romahtanut ylleni.
Vajoan sängyn, lattian ja maan läpi
laavaan.
Pian kaiken nielevä tyhjiys
siemaisee minut.
Voisinko sulaa syliisi?

Tuntemuksia hetkessä

Lohduttomia ajatuksia Prisman kassajonossa.

Olen väsynyt, kyyninen ihmisvihaaja.

En ymmärrä mukavan miehen mainettani.

Tahdon jättää eroanomuksen ihmiskunnasta.

Mennessäni taloyhtiön jätetilaan, lukiessani kommentteja.

Menetän aina uudestaan uskoni ihmisiin.

Jotkut tekevät vahingossa lapsia.

Tehtäispä enemmän vahingossa pizzaa.

Olen hölmösi, Dave Grohl sanoi niin.

Seurassasi maailma on aina puolellani.

Siltä saat sen ainakin tuntumaan.

Kuin tässä kaikessa olisi jotain järkeä.

En tiedä miksi olen täällä.

Mutten olisi missään muualla mieluummin.

Tämä on huonoin mahdollinen hetki.

Mutta tahtoisin, että suutelet minua.

Ovessani luki 'Ei ilmaisjakelua'.

Vaihdoin siihen 'Vain rakkauskirjeitä'.

Lähijuna tyhjenee steissillä kuin tuoppi.

En tarvitse muuta kuin pullon viiniä ja keikan rokkia.

Sitten kaikki on taas hyvin.

KAIHO KULLERVO II JATKAA NIMENSÄ MUKAAN
KAIHOISAA JA MELANKOLISTA LINJAA RUNOUESSA,
AMMENTAEN MARRASKUUN PIMEYDESTÄ JA SEKÄ
MENETETYSTÄ, ETTÄ SAAVUTTAMATTOMASTA
RAKKAUDESTA, ANTAEN KUITENKIN TOIVON KIPINÄN
SÄIHKYÄ VÄLILLÄ.

9 789528 054191